СЛАВЧОВИТѢ ДРУГАРИ

РАЗКАЗЪ

Г-у-у-у, г-у-у-у! — пропѣха гължбитѣ на Любчови.

Славчо трепна. Какъ много искаше да има гължби! Ще си играе съ тѣхъ като съ истински другарчета.

Затова, като чу гукането, сърдцето му затупка, той блъсна лѣсковата вратичка, застана предъ портата на Любчови и закова погледа си въ зеления кафезъ. Гължбитѣ лежеха. Бѣлата имъ перушина се лъскаше като сребро.

— И-ш-ш-ш! — завика той и замаха съ ржце.

Но гължбитѣ надигаха глави, сякашъ, надникваха да видятъ кой е, и отвръщаха само съ сладкото си:

— Г-у-у-у, г-у-у-у!

Славчо грабна камъче и го прати при тѣхъ. Искаше да ги вдигне да поиграятъ, да похвъркатъ, и се попремѣтатъ изъ въздуха. Но камъчето му не достигна до кафеза. Тогава една мисълъ бързо го насочи какво да прави. Той надникна презъ портата — Любчо бѣше съ татко си на полето — а баба Вида спѣше подъ сѣнчестата черница въ двора. Огледа се наоколо нѣма жива душа! Взе единъ тънъкъ, дълъгъ прътъ, изкачи се на портата, прилепи се до стената и започна да бърка презъ дупката въ кафеза. Гължбитѣ се вдигнаха на крака, извърнаха очудено червеникавитѣ си очи, а Славчо, окураженъ, още по-силно заблъска и завика:

— Ише, иш, и-ш-ш-ш!

Гължбитѣ изкочиха върху кафеза, махнаха съ криле, перушината имъ настръхна и тъкмо да хвъркнатъ, нѣкой сърдито извика:

— Чакай, да те взематъ дяволитѣ!

Славчо потрепера и изпустна пръта като видя баба Вида, разчорлена, полусънена, че иде съ тояга въ ржка. Ами сега? Не знаеше какво да прави.

Сякашъ съ изпускането на пръта изпусна и ума си. Поиска да скочи — високо е — ще се пребие; да викне: „О-ле-ле“ — гърлото му задавено.

Въ мигъ сбра сили и се спусна надолу по портата. Ржцетѣ му се издраскиха, панталонитѣ се раздраха, но той не искаше и да знае — хукна да бѣга. Напъва се Славчо съ все сила, но краката му като, че се скжсиха — влачатъ се едвамъ, едвамъ, като пребити. . .

Пожълтелъ като праскова той съ мжка стигна кжщната врата, блъсна я, после заключи отвжтре и дълго гледа презъ прозореца не иде ли баба Вида съ тоягата.

Вечерьта майка му още отъ вратника захвана:

— Та ти момче какво си правилъ днеска?

— Другъ пжть да не стжпвашъ тамъ?

Славчо наведе глава и сълзи навлажниха очитѣ му.

Ицко на Овчарцитѣ не дава съ пръстъ да се докачи гумената му топка. Благойчо на Поповци си играе съ зеецитѣ и петь пари не дава за другиго. Любчо и баба Вида вардятъ вече съ тояги край портата, а приде ли, когато ги нѣма — ще го пребие майка му.

Домжчне много на Славчо, какъ да живѣе самичъкъ? Безъ другарчета може ли? Гължби ще си намѣри и туй то!

И на другия день, щомъ родителитѣ му отидоха на работа, той врътна ключа на кжщата, затвори вратничката и лудо хукна къмъ близката гора.

Когато майка му привечерь се върна, кокошкитѣ, патицитѣ така се разпищѣли, сякашъ не сж яли отъ три дни. Дири тя Славчо — нѣма студена вода. Поглежда изъ двора, изъ градината — що щѣшъ — пакости сума! И вдигна ржка да се кръсти. Тъкмо въ тоя моментъ Славчо, окжсанъ и издраскан по лицето, дотича.

— Ти момченце защо не стоишъ тука? — посрещна го сърдито майка му.

— Я вижъ пилетата ги нѣма никде никакви, а кокошкитѣ изровили всичкото садиво въ градината. Кжде ходишъ а?

— У Мечовата сѣчина?

— Какво търсишъ тамъ?

— Гъ-лж-би! — едва продума Славчо.

— Чакай да видишъ какво ще те прави довечера баща ти.

Много пжти се караха на Славчо, защото не стои въ кжщи, а скита по горитѣ, докато най-сетне единъ день двора гръмна отъ радость.

— Какво бе, какво си се развикалъ? — сепна се майка му.

— Ето! отвърна Славчо свѣтналъ отъ радость и показа малкитѣ гължбчета, покрити съ жълтеникъвъ мжхъ. Тѣ шаваха въ каскетчето му.

Той, ги гледаше втренчено и незнаеше де стои на небето или на земята.

Веднага баща му стъкми отъ чамови дъсчици единъ простъ кафезъ.

Славчо ги сложи и започна да се грижи за тѣхъ, като за свои малки братчета. Всѣка сутринь, всѣки обѣдъ и вечерь той имъ даваше житце въ устата, а после ги поеше вода съ една сламка като съ маркучъ. Когато пъкъ го пращаха съ говедата, той чакаше само да напече жегата, оставяше ги на пладнището и хукваше като велисопедъ къмъ село.

— Защо тичашъ бе? Какво има? — посрещаше го тревожно майка му.

— Да видя гължбчетата!